

... alebo o tom, že byť súčasťou Cirkvi je vec nanajvyšš konkrétna... a občas aj byrokratická.

Čítanie z 1. listu sv. apoštola Pavla Korint'anom:

Čo sa týka zbierok pre svätých, urobte aj vy tak, ako som nariadil galatským cirkvám. Nech si každý z vás v prvý deň týždňa u seba odloží, čo môže, aby sa nerobili zbierky, keď prídem. Keď budem u vás, pošlem tých, ktorých uznáte za hodných, s listom do Jeruzalema zaniest' váš milodar; Ak príde Timotej, hľadte, aby sa u vás nemusel báť, veď koná Pánovo dielo tak, ako aj ja. Nech ním teda nik neopovrhne. Vyprevadte ho v pokoji, aby prišiel ku mne, lebo ho očakávam s bratmi. (1 Kor 16,1-3.10-11)

Počuli sme Božie slovo.

Dnes sa kdekto prehlasuje za katolíka a človek občas len krúti hlavou, že ktože každý z takýmto „silno veriacim“ katolíkom je. Vedeli ste ale, že existuje presná definícia kresťana katolíka? Možno hej. A ak nie, tu je:

„Do spoločenstva Cirkvi sú naplno včlenení tí, čo majú Kristovho Ducha, a prijímajú celé jej zriadenie a všetky v nej ustanovené prostriedky spásy, a sú v jej viditeľnom organizme spojení s Kristom – ktorý ju spravuje prostredníctvom rímskeho pápeža a biskupov –, a to zväzkami vyznania viery, sviatostí a cirkevného vedenia a spoločenstva. Ale nespasí sa, hoci je začlenený do Cirkvi, kto nezotrvá v láske, lebo zostáva síce v lone Cirkvi ‚telom‘, ale nie ‚srdcom‘.“ (KKC 837). Poďme si teda urobiť revíziu našej vlastnej katolíckosti!

Cirkev, to je Kristovo Telo. Nie Kristova *mŕtvola*, ale *živé Telo* – a teda *živý Kristus*. Byť v Cirkvi znamená byť v nej, čiže v Kristovi, telom aj dušou. Bez lásky by sme v Cirkvi boli, ak vôbec, iba telom, navonok. Boli by sme práve taká *mŕtvola*, suchá ratolesť, ako o tom vraví Ježiš, že „*ak niekto neostane vo mne, vyhodí ho von ako ratolesť a uschne. Potom ich pozbierajú, hodia ich do ohňa a zhoria*“ (Jn 15,6). Ak ale ostávame v Kristovi a v Jeho láske, ak máme Kristovho Ducha, potom túžime byť s Kristom spojení úplne – a to aj *telom*, vo *viditeľnom* Tele Kristovom, ktorým je v tomto svete v plnosti Katolícka Cirkev. Čo to v praxi znamená?

Najprv, že prijímame v Cirkvi „*celé jej zriadenie a všetky v nej ustanovené prostriedky spásy*“. Niektorí kresťania, pravoslávni či protestanti, napríklad odmietajú pápeža. Iní, hlavne protestanti, tvrdia, že Cirkev je v skutočnosti neviditeľná. Odmietajú omšu, Eucharistiu. Úctu k svätým a spoločenstvo s nimi. Tak to ale nejde. Cirkev je Kristovo dielo. Je aká je, akú ju Kristus utvoril. Dá sa len alebo prijať taká, aká je, alebo odmietnuť. Nemôžeme si ju meniť podľa seba ani si vyberať *ako z bonboniéry*, čo nám na nej „*chutí*“ a čo nie. Takže, prijímam Cirkev takú, aká je, so všetkým tým, čo v nej a ako v nej Kristus ustanovil? Som kresťan-katolík?

Ak hej, potom sa musím k Cirkvi pripojiť. Katechizmus spomína tri, vlastne až štyri putá, ktoré nás musia s Cirkvou spájať, ak chceme naozaj byť katolíci a naozaj patriť Kristovi.

Prvým je *zväzok vyznania viery* – poznám vieru Cirkvi, jej učenie a morálku (a ako správny učeník v tomto poznaní stále viac napredujem a vzrastám), prijímam ho, súhlasím s ním, nič z neho neodmietam, ale jasne to všetko vyznávam a učím sa to čo najdokonalejšie žiť. Sú ľudia, ktorí vravia, že oni áno, patria do Cirkvi, ale s týmto nesúhlasia a tamto podľa nich nie je správne a je to len ľudský výmysel a tak... Tým ale hovoria iba jedno: nie som stotožnený s Ježišovou Cirkvou, neprijímam ju takú, aká je. Chcel by som ju mať inú, odlišnú, podľa seba. To ale nejde.

Druhým sú *sviatosti* – bol som riadne uvedený do plného kresťanského života (krst, Eucharistia, birmovanie), žijem sviatostným

životom a usilujem sa, aby vo mne prinášali čo najviac ovocia.

Tretím je *cirkevné vedenie* – skutočne akceptujem autoritu pastierov Cirkvi, pápeža, biskupov a ich spolupracovníkov, kňazov. Počúvam, čo hovoria, robím, čo prikazujú, zapájam sa do toho, k čomu nás volajú, podieľam sa ako súčasť organizmu (nechcem povedať *organizácie*) Cirkvi na jej živote a práci.

Štvrtým je *spoločenstvo* – usilujem sa v tomto všetkom žiť hlboké spoločenstvo lásky, opravdivú trojičnú jednotu všetkých veriacich v jednom Tele Cirkvi, kde sme si navzájom ako údy jedného tela.

Ak som takto spojený s Cirkvou všetkými týmito štyrmi putami a prijímam ju celú a takú, aká je od Krista založená a utvorená, potom som katolík.

No a poslanie farskej bunky je práve toto: pomáhať nám byť stále viac a stále lepšie katolíkami. Apoštolátom a evanjelizáciou tým, ktorí sú úplne mimo Cirkvi, formovaním a spoločenstvom nám, ktorí už v Cirkvi sme a túžime doviest' túto jednotu s Cirkvou k dokonalosti podľa slov Krista: „*Aby všetci boli jedno, ako ty, Otče, vo mne a ja v tebe, aby aj oni boli v nás jedno, aby svet uveril, že si ma ty poslať*“ (Jn 17,21).

Ako na to v praxi? Farská bunka je v tomto smere bežná dokonalejší nástroj tohto diela. Poďme si to prebrať jedno za druhým:

- **SPOLOČENSTVO** – o tom bunka je, aby sme sa v nej schádzali a učili sa v nej žiť v láske a byť jedno srdce a jedna duša.
- **VIERA** – prinajmenšom cez katechézy, ktoré bunkám „*odáva*“ farár, by sme mali rásť v poznaní a chápaní viery. A, samozrejme, nie preto, aby sme si len tak rozšírili vedomosti, ale aby sme aj uvažovali o tom, ako tieto veľké a vznešené veci žiť a uskutočniť. O tom sme hovorili minule.
- **SVIATOSTI** – pretože sme *farská* bunka, sme aj súčasťou farnosti, v ktorej je pastierom vysvätený kňaz. Máme teda prístup k plnému sviatostnému životu a ako súčasť farnosti sa na ňom, samozrejme, aj zúčastňujeme. Ostáva ešte posledné:
- **CIRKEVNÉ VEDENIE** – to je kameň úrazu! Fúra katolíkov žije, akoby nič také nebolo, akoby Cirkev bola nejaká voľnočasová aktivita, príkazy pastierov nanajvyš veľmi nezáväzná odporúčania, a odporúčania nanajvyš nejaké informácie, ktoré sa ich nijako nedotýkajú. Aj mnohé „*stretká*“ a „*spoločenstvá*“ si žijú v Cirkvi sami a po svojom, v praxi bez toho, aby sa nejako podieľali na živote farnosti (ak vôbec z tohto dôvodu nejaký je).

Ale nie tak farská bunka! Vo farskej bunke sa toto spojenie s farnosťou a cirkevným vedením deje cez dve konkrétne putá:

1) **OZNAMY** – cez ktoré brat farár informuje o živote a dianí farnosti, o jej prácach a podujatiach, volá, pozýva, organizuje, proste robí to, čo je jednou z jeho kľúčových úloh: *riadi* ako pastier sebe zverenú Božiu farnosť. Na nás je pozorne tieto oznamy vypočuť, prijať ich a hľadať spôsob, ako sa do tohto života a práce farnosti čo najlepšie zapojiť, spolu s ostatnými bunkami a celou farnosťou a tak byť aj v tomto skutočne súčasťou Cirkvi.

2) **HLÁSENIE VEDÚCEHO** – vedúci bunky o každom stretnutí vyhotovuje písomné hlásenie, ktoré posielajú farárovi. Je to podobné, ako v nemocnici *zdravotná karta*. Farár je lekárom našich duší a my sme jeho pacienti. Tieto hlásenia sú *zdravotnou dokumentáciou* o stave nás, bunky, farnosti. Poskytujú mu spätnú väzbu, aby lepšie rozumel, ako na tom sme, čo žijeme, čo potrebujeme – a potom, podľa svojich schopností a najlepšie ako vie, ordinoval *lieky a terapie*, cez katechézy, cez osobné zásahy, podujatia, kurzy, pobožnosti, obnovy, práce, služby a všetko ostatné vo farnosti.